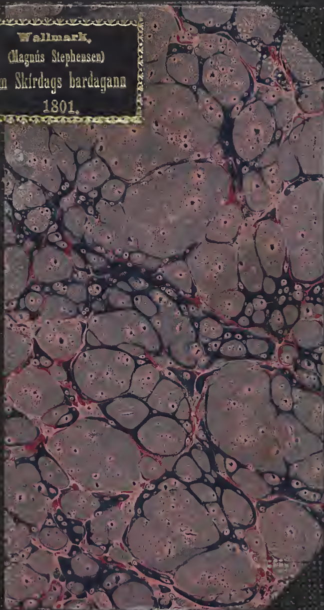

Wallmark,
(Magnús Stephensen)
Um Skírdags bardagann
1801.

Sång
öfwer
Slaget
på
Köpenhamns Redd,
den 2 April 1801.
af
Wallmark.

Sang
over
Slaget
paa
Kjøbenhavns Rehd,
den 2 April 1801.

Oversat
af
Professor K. L. Rahbek.

Saungur
um
Bardagann
á
Kaupmannahafnar skipa-legu,
þann 2ann Aprílis 1801.

Utlagdur
af
Júſtitsrádi M. Stephenſen.

Hur' långi, *Albion!* skall jag från Hamn til Hamn,
Din wimpelkrönta Hår med tårfullt Oga följa?
Hur' länge, rytande, skall *Oceanens* Bölja
Än ta et sköfladt Klot uti en blodad Famn?
Ack! åter Dödens Bud i Folkens Öra skallar!
Ja, åter *Albion* til Brödra Mord dem kallar!
Från *Nilens* brända Bygd med lika mordisk Hand,
Til *Nordens* fjällars Is det ljungar Krigets Brand!
Det war då än et Land, som återstod at härjas!
Annu et Haf, i Blod som återstod at färjas!
Ja, en förmåten Ö will hälsas Hafwens Drott,
At släpa öfwer dem sit Guld och sine Brott!
En lycklig Niding nu i Blod den Bölja sölar,
Som i en fredlig Famn bar Handlens gyldne Kölar!
Men, *Nelson*! Straffet går i Öfwerdådets Spår:
Och då du *Norden* stör, din Olyckstimma slår!
Råds, Grymme, råds den Wind, som dina Segel
spänner;
Han hastar dit Förderf! du ej hans Falskhet känner!
Det

Hvad lengi, Albíon! harmþrúngin skal mín brá
Frá hofn til hafnar æ her-skipum þínum fylgja?
Hvad lengi enn þá á hafs víd-ofkrandi bylgja
Heims rikin rænd og eydd í blód'gaun fadm ad fá?
Æ! dandans enn þá kall ad eyrum þjóda rídur!
Og aptur Albíon til brædra morðs þeim býdur.
Frá Níl-fljóts bruna-bygd, þess jafn-banvæna hond,
Strids- nordur-bálid ber brádt á vor jokul-lond.
Vid eitt var eptir land enn þá her-vopnum beita,
Og

Hvor længe, Albion! skal jeg fra Havn til Havn
Din vimpelkroned Hær med graadfuldt Øie følge?
Hvor længe, brølende, skal Oceanets Bølge
End tage plyndret Jord i blodbesudlet Favn?
Ak! atter Ødens Bud for Nationer lyder,
Ja, atter Albion til Brodermord dem byder!
Med lige mordisk Haand fra Nils soelsvedne Strand
Til Nordens Fjeldes Iis det lyner Krigens Brand.
Endnu eet Land var da igjen at lægge øde,
Med Blod at farve end eet Hav tilbage staaer.
At slæbe over dem sin Rigdom og sin Brøde,
Af Haves Herkser Navn dumdristig Øe attraaer.
Nu heldig Udaadsmand i Blod den Bølge søler,
Som i en fredsom Favn bar Handlens gyldne Kiøler
I Overmodets Fied din Straf, o Nelson! gaaer,
Da du forstyrrer Nord, din Vanhelds-time slaaer.
Frygt Grumme! frygt! den Vind, som dine Segl udspænder,
Fremskynder dit Fordærv! Du ei hans Falskhed kjænder!

Ei

Og blódi einhvør drøfn enn þarf ad litast raud;
Full hroka enn sú ey, vill hafsins Drottning heita,
Ad yfir lønd og lá sin leidi brot og aud.
Míd menni heppid nú þá atar bylgjn blódi,
Sem fleytti fram í ró far-manna gullnum sjódi.
O Nelson! hegning hørd hjer sporum frekju nær,
Ef Nordrid ángrar þú ólucku stund þín slær.
Hrædst, grimmi! hrædst! sá byr, sem þín fær segl úthanid,
Hvørs þú ei þeckir tál, þitt leidir óláns flanid.

Ei

Det är ej *Syriens* Haf, som dina Kölar bär
Det Land, du nalkats, wet: *Juels* Fosterland det är!
Se, *Nelson*! der en Prins, som sen at Wapen fatta,
Ej sen at segra är, — som Krigaren wet skatta,
Men Menskan ännu mer, — som, säll af skonadt Blod,
Skall segra öfwer dig — i Strid och Ädelmod!
Se, *Nelson*, der et Folk, som nöjdt med egen Lycka,
Ej spillt sin Magt, sitt Guld at andra Land förtrycka,
Från Stranden hör deß Rop til FREDRIK Kung och Far!
Befall om wåra Lif: Du wåra Hjertan har!
Tänk ej at Segrens Gud från *Danas* Son skall wika:
Man aldrig honom sett den Hjeltes Armar swika,
Som strider för sin Kung, sin Sällhet och sit Land!
Nej Döden ryckes först med Swärdet ur hans Hand.
Hwad Mod i *Danas* Bröst! Från Ewighetens Stränder
Hon lifwas af den Blick, som *Bernstorff* henne sänder
Och *Grekens* ädla Nit och *Romarns* höga Dygd
En

Ei Sýrlands er þad haf, er þína kyli ber,
Land nálgast líttú' og sjá! land fedra Júls þad er!
Þar, Nelson! þecktu Prins, mjög seinann sverdi ýta,
Ofeinann sigurs til, — sem hetjur vyrdir nýtar,
Þó manninn meir — mannhlífd, heill gefur hans í mund,
Sá strax þig sigra skal í stridi og edal-lund!
Þar, Nelson! þecktu fólk med egen heill ánægt,
Ei gaf út aud- og makt fá annad nidurlægt!
Ur landi heyr þeß hróp til Fridriks: Fursti! Fadir!

Ei er det Syrjens Hav, som dine Kiøler bær;
Det Land, du nærmes, viid, Juels Fædreland det er,
See, Nelson, der en Prinds, som seen til Sværd at fatte.
Ei seen til Seiren er — veed Krigeren at skatte.
Men Mennesket end meer — seirsæl ved skaanet
Blod
Skal seire over dig i Strid og Ædelmod!
See, Nelson, der et Folk, tilfreds med egen Lykke,
Ei Magt, ei Guld har spildt at andre undertrykke.
Fra Stranden hør dets Raab til Frederik: Fyrste!
Fa'r!
Byd over vore Liv! du vore Hjerter har.
Tænk ei at Seirens Gud fra Danas Søn skal
vige:
Man aldrig ham har seet end Heltens Arm at svige,
Der streed for sin Monark, sin Lykke og sitt Land;
Nei! forst i Dødens Blund han Sværdet tabe
kan.
Hvad Mod i Danas Bryst! det Blik opliver hende,
Fra Evighedens Egn hun Bernstorff seer at
sende;
Og Grækers ædle Ild og høie Romer-Dyd
Et

"Vor hjörtu þau eru Þín; Þjer offrum lífi gladir!"
Síst hugsa: Sigurs Guð frá sonum Dans mun víkja,
Hann enginn hefir sjed, þann hetju armlegg svíkja,
Sem fyrir sinn Kóng berst, heill sína' og fedra-grund,
Þá helblund sofnar hans fyrst hjörnum sleppir mund.
Horfð' á Dannmerkur hug! hann Bernstorfs tillit hvetur
Eilífðar áttum frá, er hún ser mindað getur.
Og Grykkja eðla dáð og tignuð rómversk dygð

 Ser

En önskad Fristad fått i hennes sälla Bygd!
Från Maka och från Brud jag Far och Son ser
hasta,
At sig för Land och Kung i Krigets Faror kasta:
Jag ser en Adling der, bewäpnande den Hår,
Som af sin Kung ej Sold, men Wapen blott begår!
Jag ser en ädel Tropp, som *Pallas* Lager kröner:
Ur Sånggudinnans Famn, jag ser *Minerwas*
Söner
Uti *Bellonas* Skrud med sin *Apollo* gå,
At i sin Krans et Blad af *Marti* Lager få!
När sågs ej Sångmöns Son med Gledje Lifwet
egna
Åt den Regent, som lärt hans sälla Yrken hägna!
Jag Flickan fukta ser med Känslans warma Tår
Et Bindel,—gjord kanske åt hennes Älsklings Sår!
At dö!—o! det är lätt, när Segren Ögat sluter,
Och Fosterlandets Tår sin Tröst i Hjertat gjuter!
Hwem är den Fiende, det sälla Land ej slår,
Där främst för sina Barn en Far i Striden går?
Rätt-

Ser óskad athvarf fann í hennar sælu bygd!
Eg fødur sie og son frá konu' og kjærn hasta,
Kóng fyrir, land og lýd í logann strids ser kasta.
Eg edlann einn sie þar þann út at brynja her,
Er ei af Kóngi kaup kýs, heldur vopnin, ser.
Eg flock sie edlann med Athenens lárber-krónu!
Saung-gydju flýta frá eg sinn Minervas' sonu
Bellonas búning í; brádt med Appolló sinn
Frá Mars lárvidar-lauf í leggja kransinn hinn.
Hvar

Et ønsket Fristed fandt blandt Danas Held og Fryd.
Jeg Søn og Fader seer fra Brud og Mage haste.
I Krigens Farer sig for Land og Konge kaste;
Jeg der en Ædling seer bevæbnende den Hær,
Som ei af Kongen Sold, men Vaaben kun begjær.
Jeg seer en ædel Trop, Athenes Krands forskjønner!
Fra Sanggudindens Favn jeg seer Minervas Sønner
I Krigsgudindens Færd med sin Apollo gaae,
Af Martis Laurbær og til Krandsen Løv at faae.
Naar saaes ei Musers Søn sit Liv med Fryd at egne
Til den Regent, som veed, hans skjønne Jid at hegne!
Med Omheds varme Graad, jeg Pigen væde seer
Et Saarbind, som maaskee til egen Elsker er!
At døe — o! det er let, naar Seiren Øjet lukker,
Og Fædrelandets Graad hver Dødens Qvide slukker.
Hvo er den Fiende, det Lykkens Land ei slaaer,
Hvor forved sine Børn i Strid en Fader gaaer?

Ret-

Hvar menta son ei sást sitt gefa líf med gledi
Þann fyrir furstaʼ, er ydn hans vísdóms vernda redi?
Eg vidqvæmt vísid sie vorm fella'af augum tár
I band — sem alvist er elskhugans djúp vid sár.
Ad deyja er þá hægt, er augad sigur lykur,
Og harm vid heimalands hvorr ótti daudans víkur.
Hvorr sá fjandmadur finnst, hvorn farsælt land ei slær,
Sín børn í fylking fremst, hvar Fadir leidir kjær?

 Ráð-

Rättwisans Hämnare för *Dana* sjelf skall strida!
Re'n Segren, lagérkrönt, sig ställt wid FREDRIKS Sida!
Sin Krans hon räcker den, som Öferdådet lär,
At Raseriets Mod ei Tapperhetens är!
Hon den åt FREDRIK räckt — Dyrt köpte du den Lära,
At mot et lyckligt Folk ej Wåldets Glafwen bära!
Se'n du wid *Danas* Strand ej andra Byten fått,
Än sönderskjutna Skepp och Sår och Döda blott.
Och ångrat — sent det Tåg, du önskade at glömma,
Hwart, *Nelson*! flyr du nu, dig och din Skymf at gömma?
O *Danmark*! Hjeltars Mor! i ewig Äres Glans
Til *Grekelands* och *Roms* har Minnet fäst din Krans!
Tjust af din Hjeltebragd, jag *Bältens* kalla Bölja
Ser *Salaminas* Ö med skummigt Högmod skölja!
" Gud och en rättwis Sak" det FREDRIKS Lösen war;

Och

Rádvendnis retta hefnd med ríki Dans skal strída;
Hrein vinning heidri krýnd hjá Fridrik valdi bída.
Hún krýnir kransi þann, sem kjennir frekju her,
Ad hugar ædid eitt hugs engin prýdin er.
Hún retti Fridrik hann! — dýr-kært þjer vildi vera
Ad varast gódum gegn grimmveldis hervopn bera,
Danmerkur sem vid sjó sár-aumann feng ávanust:
Skips- eydda -flaka' og fólk þitt fellt og lemstrad fannst.

Og

Retviisheds Hævnere i Kamp for Danmark stride!
Alt laurbærkrandset Seir tog Sted vid Fredriks
Side,
Sin Krands hun rækker den, der Overmodet lær;
At Rasenhedens Mod, ei Tapperhedens er.
Hun rakte Fredrik den. — Dyrt kjøbte du den
Lære,
Ei mod lyksaligt Folk at Voldsmands Glavind bære,
Du, som ved Danas Strand ei andet Bytte faaer,
End sønderskudte Vrag og egnes Liig og Saar,
Og angred — seent dit Tog, du ønsked' at forglemme;
Hvor, Britte! flyer du nu, dig og din Skam at
gjemme.
O Danmark! Heltes Mo'r! i evig Æres Glands
Til Grækenlands og Roms har Mindest fæst' din
Krands.
Ved Beltets Bølge af din Heltedaad fortryllet,
Jeg selve Salamis med Stolthed seer bortskyllet.
"Gud og den gode Sag!" saa Fredriks Løsen
var,

Og

Og ydrast eptir ferd, ofseint! er vildir gleyma,
Hvørt, Nelson! hørfar þú, þig hladinn sneypu' ad
geyma?
O Danmørk, frægra fold! þinn fengni heidurs-kraus,
J glansa geymist æ hjá Grykkja'- og Róma lands!
Þín undra' eg afreks-verk, og Salamis mjer sýnist
Vid Beltsins bylgju rok, sem burt í ólgu týnist.
"Gud! og þá gódu søk!" greint her-óp Fridriks
var,

Og

Och i Hans Söners Bröst den Tapperheten bar!
Förfärlig war den Wigg, som *Danmarks* Krigs-
Gud sände.
Förfärlig Lågans Magt, som *Fischers* Åskor tände!
Han fyrti Wimplars Här med fyra Spetsen böd,
Och ljungade til den Förskräckelse och Död!
Se ifrån *Nelsons* Skepp i Strömmar Blodet flyta,
Hör *Bälten* tyngd af Lik, wildt om Förskoning ryta:
Och nämn på Jordens rund et enda Land, som gjort
Med mindre talrik Magt sit Rykte mera stort!
Nej! *Danmark* blott den Krans från *Brittens*
Hjessa ryckte,
Som hundra Kölars Magt och hundra Slag der
tryckte,
Och han, som på deß Strand tänkt höja sit Baner,
Den stolte *Nelson* der — om Fred och Grafwar ber!
O! I, som med ert Lif, ert Land er Konung
hämnat,
Hur' stor är ej den Lön er Hjeltedöd er lemnat
Emot ert Fosterland med himmelsk Wällust len,
Och sen er Minneswård — ert Land er Bautasten!

Og i hans bræðra brjóst það brádt hugstyrkinn bar.
Full ógna eldskot þau, er Dana Strids-Gud feykti!
Abl logans ógna-fullt, sem elding Fischers qveikti!
Ein átján hafði hann herskip mót fernum tíu.
Ogn og deyd að þeim let af elda- leyptra -spýjum.
Sjá! hvar blóðs-elfur um allt Nelsons skip út dynja!
Heyr Beltið búkum þyngt með brúst' um vægð að drýnja!
Og jørdu allri á, eitt nefndu land, er vann
Nafn liði minna með, og meiri lofstýr fann!

Dan-

Og i Hans Brødres Bryst det Tapperheden bar.
Ja! rædsom Straalen var, som Danmarks Krigs-
Gud sendte,
Og rædsom Luens Magt, som Fischers Lyn antændte;
To Snese Vimpler han med atten Spidsen bød,
Og lynede til dem Forfærdelse og Død.
See, ned fra Nelsons Skib i Strømme Blodet fuse,
Hør Liigbetynget Belt om Skaansel vildt at bruse,
Og nævn paa vide Jord eet Land, der end har gjordt
Med mindre Magt sit Navn meer hæderfult og stort.
Nei! Danmark kun den Krands fra Brittens Tin-
ding rykked',
Ham hundred Kolers Magt og hundred Slag paa-
trykked',
Og han, som Banneret vil plante paa dets Bred,
Den stolte Nelson der — om Grave ber' og Fred.
Og du, som fredig gav for Land og Konge Livet,
Hvor stor er ei den Løn, din Heltedød er givet
Med himmelsk Vellyst smiil til elskte Fædrestrand
Og see din Bautasteen i frelste Fødeland.

Danmørk kranſ' æru ein af enni Brittans ryckti,
Sem hundrad ſkipa her vid hundrad ſlagi' áþryckti,
Hann, ſem kaus hennar í ſín heſja' upp merkin Stad,
Þar Nelſon frekur ſljótt um frid og grafir bad
O Þjer! ſem letud lif til lands og Kóngs ad hefna,
Hvad vegleg umbun er ſú Ydar vaſkleik gefna!
Med anda litid lyſt land Ydvart frelſad á!
Þad frægdum Ydar er — allt Æruminning há.

